

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 411

гр. Пловдив, 08.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

като разгледа докладваното от Христо В. Симитчиев Въззивно гражданско дело № 20225000500094 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.248 ГПК.

В подадената от ищеца К.п.к.о.н.п.и. (К.) касационна жалба е направено искане за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разносните, с която ответникът е осъден да заплати ищеца направените разноски в пълен размер, както и в частта с която е постановено К. да заплати държавна такса по делото пред първата инстанция в размер на 4 896,67 лв., както и държавна такса на Пловдивски апелативен съд в размер на 2 448 лв.

Поддържа се, че съгласно чл. 156, ал. 6 ЗКОНПИ, когато ответникът по съответния иск за отнемане на имущество в полза на Държавата по този закон представи пред съда доказателства, които е могъл да представи с декларацията по чл. 136 ЗПКОНПИ за източниците на средства и основанията за придобиване на имуществото, и не са събрани по независещи от К. причини, съдът може да му възложи изцяло или отчасти разносните по делото, независимо от изхода по делото. Посочва се, че чл. 156, ал. 6 ЗКОНПИ предвижда, че ответникът понася отговорността за разносните по делото, сторени от К., когато искът за отнемане на имущество в полза на държавата е отхвърлен, но причината за това е единствено в поведението на ответника. В настоящия случай, с писмо-покана с изх. № ТД 08-4035/05.12.2019 г. по описа на ТД П. на К., било указано на проверяваното

лице А. Г. В., че следва да попълни декларация по чл.136 от ЗПКОНПИ. Твърди се, че пълномощникът на лицето се е запознал с всички материали, събрани в хода на образуваната проверка и е уведомен, че може в едномесечен срок да направи възражения и да представи доказателства, съгласно чл. 138 от ЗПКОНПИ. Въпреки това, от А. В. не била подадена декларация по чл. 136 и сл. от ЗПКОНПИ във визирания в ал. 4 на чл. 136 от ЗПКОНПИ срок, нито в рамките на едномесечния срок, който е изтекъл на 20.01.2020г., от негова страна са направени възражения или представени доказателства. Същевременно, от страна на ищеца е било направено искане да му бъдат заплатени всички направени разноси, независимо от изхода на делото, тъй като въпреки предоставената му възможност, ответникът не е представил в административното производство пред К. никакви доказателства и не е навел възраженията, които навежда едва в настоящото производство.

В срока за отговор по молбата, ответникът не е взел становище

Пловдивският апелативен съд, като взе предвид доводите на ищеца относно поисканото изменение на решението в частта за разноските, намира следното:

Молбата е подадена в срока по чл.248, ал.1 ГПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество, според съда, тя е неоснователна, по следните съображения:

Според нормата на чл.156, ал.6 ЗПКОНПИ, *„Когато ответникът по съответния иск представи пред съда доказателства, които е могъл да представи с декларациите по чл. 136 или 137 и не са събрани по независещи от К. причини, съдът може да му възложи изцяло или отчасти разноските по делото независимо от изхода на делото.“* Съгласно чл.157, ал.1 и ал.2 ЗПКОНПИ, *„След приключване разглеждането на делото съдът се произнася с решение, което подлежи на обжалване по общия ред. С решението съдът присъжда държавна такса и направените разноси в зависимост от изхода на делото.“*

Съпоставката на двете норми, според настоящия състав, води до извод, че с чл.156, ал.6 ЗПКОНПИ се урежда специална хипотеза на присъждане на разноските върху ответника, когато, поради непредставяне на изискани му в производството пред К. доказателства, които К. обективно не е могла да събере, събирането на същите в хода на съдебното производство е наложило

извършване на разноси (или от ответника, или от ищеца), които по силата на този текста съдът може да възложи върху ответника, независимо от изхода на делото, като санкция за бездействието му, довело до извършването на тези конкретни разноси. Тази хипотеза впрочем е доста сходна с уредбата на чл. 92а ГПК, съгласно който, страна, която неоснователно причини отлагане на делото, понася независимо от изхода му разноските за новото заседание и заплаща глоба в размерите по чл.91. И в двата случая се касае за конкретно бездействие на страната, което в случая чл.156, ал.6 ЗПКОНПИ води до извършване на разноси, което е могло да бъде избегнато. При чл.92а ГПК обикновено също става въпрос за бездействие относно събиране на допуснато доказателство, причинило отлагане на делото и с това, извършване на допълнителни разноси за новото заседание, което законодателят е преценил като основание тези разноси да се възложат на виновната за отлагането страна, независимо от изхода на делото, т.е в отклонение на общите принципи по чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

Горните изводи се подкрепят и от цитирания по-горе текст на следващия чл.157 ЗПКОНПИ, който урежда въпроса с разпределението на разноските по делото при постановяване на решението съобразно общия принцип в гражданския процес, т.е съобразно изхода на делото и степента на уважаване, съответно на отхвърляне на иска. На база този принцип е процедирал и настоящия съд при разпределението на разноските по делото с постановеното въззивно решение. Ето защо, настоящата инстанция не споделя логиката, поддържана от ищеца в молбата му по чл.248 ГПК, че всички разноси по делото следва да бъдат възложени на ответника, независимо от изхода на делото, тъй като представените в съдебното производство доказателства е можело да бъдат представени и в производството пред К. (заедно с декларациите по чл. 136 или 137 ЗПКОНПИ, в срока за подаването им), но това не е било сторено. В тази връзка, следва да се посочи, че от материалите по делото не се установява събирането на представени от ответника писмени доказателства в съдебното производство пред първата инстанция да е довело до извършване на разноси от него или от ищеца, което да е било възможно да бъде избегнато, ако доказателствата са били представени в производството пред К..

В заключение, съдът намира, че молбата на К., съдържаща се в

подадената касационна жалба вх.№6356/16.08.2022г., за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разноските, с която ответникът е осъден да заплати ищеца направените разноски в пълен размер, както и в частта с която е постановено К. да заплати държавна такса по делото пред първата инстанция в размер на 4 896,67 лв., както и държавна такса на Пловдивски апелативен съд в размер на 2 448 лв и възлагане на всички разноски по делото върху ответника А. В., ще се остави без уважение като неоснователна.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ищеца К.п.к.о.н.п.и., съдържаща се в подадената от същата касационна жалба вх.№6356/16.08.2022г., за изменение на Решение №127/21.07.2022г. по в.гр.дело №94/2022г. по описа на Апелативен съд-П., в частта му за разноските, с която ответникът е осъден да заплати ищеца направените разноски в пълен размер, както и в частта, с която е постановено К. да заплати държавна такса по делото пред първата инстанция в размер на 4 896,67 лв., както и държавна такса на Пловдивски апелативен съд в размер на 2 448 лв и за възлагане на всички разноски по делото върху ответника А. В..

Определението подлежи на обжалване пред ВКС, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и 2 ГПК, в 1-седмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____